

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/84/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122372061
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Anovčín
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6122372061.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Marka Anovčina a členiek senátu JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobcu A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. - G. C., H. I. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom v Bratislave, Štefánikova 14, proti žalovanej A. J. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., C. XXXX/XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, o zaplatenie 104,60 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 9C/38/2022 – 75 zo dňa 28.03.2023 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku II. p o t v r d z u j e.
- II. Vo výroku III. o náhrade trov konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í t a k, ž e
žalobcovi nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .
- III. Žiadna zo strán n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výkonom I. zastavil konanie v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 104,60 eur od 02.08.2020 do 19.09.2022. Vo výroku II. uložil žalovanej povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 104,60 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 104,60 eur od 19.09.2022 do zaplatenia. Vo výroku III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania od žalovanej v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou pôvodne podanou na Okresný súd Banská Bystrica ako upomínací súd voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 104,60 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 02.08.2020 až do zaplatenia a náhrady trov konania, ako nároku na náhradu škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska jeho maloletého syna a späť. Upomínací súd vydal vo veci platobný rozkaz, ktorým žalobe žalobcu vyhovel. Voči platobnému rozkazu podala žalovaná vecne odôvodnený odpor. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav: Uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 01.07.2020 č. k. 18P/54/2019-389 bol neodkladným opatrením upravený styk žalobcu (otca) s maloletým dieťaťom (B. C., nar. XX.XX.XXXX) počas letných školských prázdnin v školskom roku 2019/2020 tak, že žalobca bol oprávnený stretnúť sa so synom nepretržite od 27.07.2020 od 9,00 hod. do 02.08.2020 do 17,00 hod. a od 24.08.2020 od 9,00 hod. nepretržite do 30.08.2020 do 17,00 hod. v neprítomnosti matky maloletého dieťaťa. Žalobca si maloletého B. mal prevziať v mieste bydliska dieťaťa a na tom istom mieste ho mal žalovanej (matke) vrátiť. V prípade neuskutočnenia styku žalobcu s dieťaťom v určenom čase z dôvodu objektívnej prekážky na strane dieťaťa bola žalovanej uložená povinnosť umožniť žalobcovi styk s dieťaťom v rovnakom rozsahu v náhradnom termíne. Na odvolanie matky voči citovanému uzneseniu odvolací súd uznesením zo dňa 05.08.2020 č. k. 19CoP/33/2020 neodkladné opatrenie zmenil tak, že styk žalobcu s maloletým synom

upravil v čase od 24.08.2020 od 9,00 hod. do 26.08.2020 do 17,00 hod. nepretržite v neprítomnosti žalovanej - matky, ktorej bola uložená povinnosť maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom - otcom riadne pripraviť. Žalobca si v zmysle vykonateľného rozhodnutia súdu išiel dňa 01.08.2020 prevziať maloletého a pricestoval z miesta bydliska. Pred príchodom upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy. Dňa 29.7.2020 a 30.7.2020 žalobca žalovanej písal, že sa nachádza pred jej domom, pýta sa, kde sa žalobkyňa nachádza, kde je maloletý a čo s ním je. Z jeho správ vyplýva, že žalovaná nekomunikuje, telefón má vypnutý alebo nedostupný, auto nemá pred domom. Následne v piatok 31.07.2020 o 9,09 hod. sa žalobca SMS správou domáhal stretnutia s maloletým, takisto v sobotu 01.08.2020 písal žalovanej o 9,09 hod., že stojí pred domom, jej auto sa tam nenachádza, pýtal sa kde žalovaná je a kde sa nachádza B.. Ďalej o 9,10 hod písal, že žalovaná nedvíha telefón, bude nútený volať opäť políciu. Z trestného oznámenia žalobcu zo dňa 19.11.2020 adresovaného Okresnej prokuratúre v Prievidzi vyplýva aj oznámenie o tom, že dňa 01.08.2020 sa žalobca opäť dostavil pred dom žalovanej o 9,00 hod., pričom žalovaná nereagovala na telefonáty a SMS správy, v ktorých sa dopytoval, kde sa s maloletým nachádza. Žalobca uviedol, že motorové vozidlo žalovanej sa pred domom nenachádzalo. Žalobca privolal policajnú hliadku, ktorej nikto neotvoril. Z e-mailu zo dňa 26.07.2020 odoslaného JUDr. Belicom (právnym zástupcom žalovanej v konaní sp. zn. 18P/54/2019) ÚPSVaR v Prievidzi a Orchidea n.o. vyplýva, že žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu žiadala o osobnú prítomnosť kolízneho opatrovníka a zástupcu Orchidea n.o. pri odovzdávaní maloletého B. C. žalobcovi dňa 27.07.2020 o 9,00 hod. Žiadosť zdôvodňovala tým, že maloletý po všetkých doterajších stykoch (v rozsahu 3 hodiny každú druhú sobotu) bol traumatizovaný z neprítomnosti žalovanej ako matky, od jeho narodenia ho nik iný okrem matky neuspával a otec sa nemohol objektívne vedieť naučiť dostatočne sa o dieťa postarať, nakoľko nepozná potreby dieťaťa a jeho biorytmus. Žalobca v konaní poukázal na to, že žalovaná svoje tvrdenia o snahe pripraviť maloletého na styk s ním dňa 01.08.2020 nepreukázala, vôľu maloletého preukazovala len videom z 27.07.2020 (pričom z videa nie je zrejmé, že ide o video z 27.07.2020), ktoré však nepreukazuje jeho vôľu dňa 01.08.2020. Zároveň uviedol, že negatívny vplyv na dieťa z jeho strany nebol nikde preukázaný. Z predloženého technického preukazu NB 302871 bolo zistené, že žalobca je evidovaný ako vlastník vozidla Volkswagen Tiguan EČV: F., ktorého spotreba je podľa technického preukazu 7,6 l/100km. Z informácii dostupných na internete vyplýva, že počas 31. týždňa roku 2020 bola priemerná cena benzínu natural 95 oktánový 1,16 eur/liter. Súd prvej inštancie vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby zo strany žalobcu v časti úrokov z omeškania konanie čiastočne zastavil v súlade s ust. § 145 ods. 2 CSP, a to čo do úrokov z omeškania 5 % zo sumy 104,60 eur od 02.08.2020 do 19.09.2022. Právne vec posúdil podľa § 415, § 420 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný nárok žalobcu je daný, a preto žalobe po jej čiastočnom späťvzati a zastavení konania vo zvyšnej časti vyhovel. Žalobca si voči žalovanej uplatnil nárok na náhradu škody v podobe cestovných náhrad, ktorá škoda mu vznikla dňa 01.08.2020 v dôsledku toho, že márne cestoval na stretnutie so svojim synom v zmysle vyššie uvedeného neodkladného opatrenia z miesta svojho bydliska v Bratislave do miesta bydliska maloletého v Bojniciach. V rozhodnom čase dňa 01.08.2020 bolo stretávanie sa otca (žalobcu) s maloletým synom upravené vykonateľným súdnym rozhodnutím zo dňa 01.07.2020 č. k. 18P/54/2019-389. V konaní bolo nesporné, že dňa 01.08.2020 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, i keď išlo o súdom upravený styk, podľa ktorého mal žalobca ako otec právo stretnúť sa so synom počas letných prázdnin v školskom roku 2019/2020 v čase od 27.07.2020 od 9,00 hod. nepretržite do 02.08.2020 do 17,00 hod. v neprítomnosti žalovanej (t. j. matky dieťaťa), a to na vymedzenom mieste. Teda i 01.08.2020. Tomu zodpovedala povinnosť žalovanej - matky dieťa na stretnutie s otcom - žalobcom pripraviť a stretnutie otca so synom umožniť. Žalobca sa dňa 27.07.2020 do miesta bydliska dieťaťa po predchádzajúcom upozorení prostredníctvom SMS správy dostavil, k odovzdaniu dieťaťa však v uvedený deň nedošlo. Žalobca sa preto do miesta bydliska dieťaťa dostavil aj dňa 28.07.2020, 29.07.2020, 30.07.2020, 01.08.2020, pričom ani raz ku stretnutiu so synom nedošlo. Súd po vykonaní dokazovania a vyhodnotení skutkových okolností zmareného stretnutia žalobcu so synom dňa 01.08.2020 dospel k záveru, že žalovaná zavinene zmarila stretnutie maloletého syna s otcom, keď bez relevantného objektívneho dôvodu syna na stretnutie s otcom nepripravila a stretnutie mu neumožnila. Žalovaná svojím správaním priamo porušila povinnosť uloženú jej vykonateľným rozhodnutím súdu, teda zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca žalovanej riadne oznámil, že si dieťa prišiel vyzdvihnúť. Bolo teda preukázané, že jeho cesta dňa 01.08.2020 na miesto stretnutia so synom sa uskutočnila výlučne za týmto účelom, dôkazom čoho je i podanie trestného oznámenia z 19.11.2020. V konaní žalovaná argumentovala tým, že maloletý nechcel ísť na stretnutie s otcom napriek jej snahe, aby sa toto stretnutie uskutočnilo. Túto skutočnosť preukazovala videozáznamom z 27.07.2020 a úradným záznamom privolanej policajnej hliadky zo dňa 27.07.2020. Pokiaľ ide o

tvrdení úradný záznam policajnej hliadky z 27.07.2020, súd uviedol, že žalovaná súdu predložila text označený ako „udalosť 209.20/625 - Bojnice, Velvárska 35“, kde je rukou napísaný dátum 27.07.2020, pričom z neho nie je zrejmé, kto tento text vyhotovil, nie je na ňom žiaden podpis ani pečiatka. Na predložení videozázname síce je zachytené, že maloletý plače, zatvára vchodové dvere a nechce odísť od žalovanej, nie je však z neho zrejmé, v ktorý konkrétny deň bol tento záznam vyhotovený a čo na ňom zachytenej situácii predchádzalo. Skutočnosť, že dňa 27.07.2020 maloletý odmietal ísť na stretnutie so žalobcom však neodôvodňuje neuskutočnenie stretnutia žalobcu so synom dňa 01.08.2020, pričom žalovaná v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu so synom v uvedený deň realizovať. Žalovaná poukazovala na to, že maloletý odmietal styk s otcom nakoľko bol stresovaný skutočnosťou, že musí u žalobcu aj prespať. Tiež poukazovala na to, že úprava styku v zmysle uznesenia okresného súdu č. k. 18P/54/2019-389 zo dňa 01.07.2020 nebola v najlepšom záujme maloletého, nakoľko toto rozhodnutie bolo dňa 05.08.2020 rozhodnutím odvolacieho súdu sp. zn. 19CoP/33/2020 zmenené a styk otca s maloletým bol zúžený. Súd prvej inštancie konštatoval, že aj v tomto súdnom rozhodnutí bol stanovený čas na styk otca s maloletým aj s prespatím, čo bolo aj podľa vyjadrenia žalovanej jediné, čo bránilo maloletému radostne sa tešiť na otca (v odpore žalovaná uviedla, že jediný dôvod, pre ktorý maloletý s otcom nechcel ísť, bol rozsah styku). Podľa súdu prvej inštancie ani tieto skutočnosti nemali vplyv na posúdenie zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú žalobcovi, nakoľko uznesenie zo dňa 01.07.2020 č. k. 18P/54/2020-389 bolo ku dňu 01.08.2020 vykonateľné, medzi stranami sporu nedošlo k dohode na inom spôsobe úpravy styku otca s dieťaťom, a preto žalovaná bola povinná rozhodnutie súdu rešpektovať. Pokiaľ k realizácii styku nedošlo, žalovaná zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie takej skutočnosti, pre ktorú objektívne nebolo možné, aby sa styk realizoval. Pri hodnotení správania žalovanej, ktorá maloletého na styk nepripravila a ani neumožnila otcovi akýkoľvek styk s maloletým, súd prihliadol na skutočnosti vyplývajúce zo znaleckého posudku D. K. D., vypracovaného k 29.04.2021. Znalčka tu uviedla ešte v roku 2021, v čase, kedy sa už styk otca s maloletým riadne nerealizoval dva roky (vyjadrenie samotnej žalovanej zo 07.08.2020 v konaní 18P/54/2019 - otec sa s maloletým k 07.08.2020 videl reálne za posledných 12 mesiacov 20 hodín), že bola svedkom schopnosti matky primerane dieťa naladiť na stretnutie s otcom. Súd neuveril tvrdeniu žalovanej, ktorá ho ani nepreukázala, že maloletý sa nechcel s otcom stretnúť 01.08.2021. Podľa znaleckého posudku D. K.: „Matka bola u znalkyne schopná sebareflexie a korigovania afektívneho reagovania dieťaťa, ktoré následne normálne a radostne interagovalo s otcom (komunikovalo a hralo sa s ním), až pokiaľ znalčka ich kontakt vzhľadom na uplynulý čas neprerušila. Otec sa správal k mal. dieťaťu primerane, je však schopný svoje správanie ešte zlepšiť a celkovú (v čase psychologického vyšetrenia, ale aj bezprostredne potom, vyostrenú) situáciu posudzovať zmierlivo.“. Podľa názoru súdu nie je v záujme dieťaťa vyhovieť každému postoj dieťaťa a pokiaľ žalovaná poukázala na zmenu rozhodnutí súdu o styku v priebehu konania 18P/54/2019, tak fakt, že súd po štyroch rokoch upravil styk „bez prespatia u otca“ vyplýval aj z tej skutočnosti, že maloletý sa takmer štyri roky s otcom riadne nestýkal v dôsledku správania matky, čo muselo byť akceptované a zohľadnené v konečnom rozhodnutí. Aj znalčka D. K. jednoznačne uzavrela, že matka si kládla vlastné podmienky pre styk maloletého s otcom, vytvárala obštrukcie a vyvolávala dojem, že ona je ochotná dodržiavať rozhodnutie súdu a prekážky sú na strane dieťaťa - odmietanie otca a nevhodné správanie otca dodržiavanie rozhodnutia súdu neumožňujú. Žalovaná mala teda právnu povinnosť vyplývajúcu z vykonateľného súdneho rozhodnutia umožniť stretnutie žalobcu ako otca s maloletým synom, ktorú nespĺnila, styk neumožnila a ani maloletého na styk riadne nepripravila. Vzhľadom na uvedené súd uzavrel, že žalobca preukázal v konaní všetky prvky zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta bydliska žalobcu do Bojníc dňa 01.08.2020 a späť za účelom realizácie stretnutia sa žalobcu s maloletým synom na základe vykonateľného rozhodnutia súdu. Žalovaná na druhej strane nepreukázala, že škodu nezavinila. Súd ustálil rozsah škody v rozsahu cestovných náhrad v sume 104,60 eur. Náhradu trov konania súd žalobcovi priznal od žalovanej v celom rozsahu, pretože aj podľa názoru súdu, ako to uviedol právny zástupca žalobcu, pri každom nezrealizovanom styku treba samostatne skúmať zavinenie, príčinný vzťah a konkrétne okolnosti. Jednotlivé nezrealizované styky prebiehali najmenej od roku 2020 do roku 2023. Ak by žalobca čakal na podanie jednej žaloby, mohlo dôjsť k premlčaniu jeho nároku. Preto podľa názoru súdu neboli splnené podmienky pre postup podľa § 257 Civilného sporového poriadku, teda nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa nepriznať úspešnému žalobcovi náhradu trov konania. Podanie žalôb za jednotlivé nerealizované stretnutia so synom, kedy porušovala zákonnú povinnosť žalovaná, nemôže byť zjavným zneužitím práva. Stotožnil sa aj so závermi uznesenia o nespojení vecí na spoločné konanie, teda že jednotlivé veci sa nachádzajú v rôznom štádiu konania a je potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné vykonať na jednom pojednávaní. V konaniach sú rôzne skutkové tvrdenia žalobcu a žalovanej,

líšia sa aj exekučné tituly. Nebolo by efektívne a možné vykonať dokazovanie na jednom pojednávaní. Styk žalobcu s maloletým neprebíhal podľa vedomostí súdu počas tohto konania naďalej najmenej do konca februára 2023 a je predpoklad, že žalobca si bude uplatňovať ďalšie nároky. Nebude preto reálne možné ich všetky rozhodnúť v jednom konaní a nebolo ani možné ich naraz žalovať.

2. Proti tomuto rozsudku vo vyhovujúcom výroku II. a vo výroku III. o náhrade trov konania podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Namietala, že maloletého na styk riadne pripravila. Zároveň v konaní preukázala, že išlo výlučne o vôľu maloletého, ktorý odmietal styk, a to najmä v rozsahu na prespanie, nakoľko maloletý nebol zvyknutý na odlúčenie od žalovanej na dlhší čas, pričom uvedené odlúčenie by na maloletého mohlo pôsobiť traumatizujúco. Žalovaná o týchto skutočnostiach informovala konajúce súdy, kolíznou opatrovníčku i súdnu znalkyňu. Žalovaná po celý čas postupovala tak, aby bol sledovaný najlepší záujem dieťaťa, a to vrátane prípravy maloletého na styky s otcom. V prípade styku, ktorý sa mal konať dňa 01.08.2020, nejde len o subjektívnu interpretáciu najlepšieho záujmu maloletého. V danom prípade bolo rozhodnutie Okresného súdu Prievidza č. k. 18P/54/2019-389, na základe ktorého si mal žalobca maloletého prevziať, v rozsahu na styk viackrát menené, pričom v súčasnosti došlo k zrušeniu rozsahu styku na prespanie rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoP/20/2022 zo dňa 23.06.2022 práve v dôsledku skutočnosti, že styk v rozsahu na prespanie nie je podľa konajúceho súdu v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Preto nie je možné pripisovať porušenie právnej povinnosti na ťarchu žalovanej. Žalovaná na uvedené dôvody opakovane upozorňovala, pričom žalobca bol o týchto dôvodoch taktiež opakovane informovaný, nakoľko sa zúčastňoval súvisiacich súdnych konaní, ako aj stretnutí s kolíznou opatrovníčkou. Skutočnosť, že žalovaná maloletého negatívne neovplyvňuje a nemanipuluje ním, dokazuje aj znalecký posudok č. 5/2022 vypracovaný znalkyňou Mgr. Alexandrou Kaiser, ktorý bol vypracovaný v konaní o rozvod manželstva, vedenom Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn.: 13P/91/2019, ktorý bol do konania predložený žalovanou dňa 23.03.2023. Podľa názoru žalovanej je neakceptovateľné, že v odôvodnení rozsudku v bode 27. súd uvádzal, že pri hodnotení správania sa žalovanej prihliadol na skutočnosti vyplývajúce zo znaleckého posudku č. 144/2020, ktorý bol vypracovaný znalkyňou PhDr. Martou Halabovou, PhD., ktorý bol do konania predložený zo strany žalobcu vo vymedzenom rozsahu (žalobca do konania účelovo predložil len vybrané strany znaleckého posudku) a na skutočnosti, ktoré vyplývali zo znaleckého posudku predloženého zo strany žalovanej, neprihliadal vôbec, nakoľko na tento podľa názoru konajúceho súdu nebol dôvod prihliadať. Na základe uvedeného má žalovaná za to, že na predložený znalecký posudok č. 144/2020 vypracovaný znalkyňou PhDr. Martou Halabovou, PhD., nemožno prihliadať, nakoľko tento Okresný súd Prievidza neposúdil komplexne ako celok, ale len výlučne z pohľadu účelovo predložených strán. Žalovaná ďalej uviedla, že proti znalkyni PhDr. Marte Halabovej, PhD. bolo vedené správne konanie vo veci spáchania iného správneho deliktu, a to práve pri vypracovaní znaleckého posudku č. 144/2020. Na základe uvedeného mala žalovaná za to, že predmetný znalecký posudok ako dôkazný prostriedok v konaní neobstojí. Vôľa maloletého je jedným zo základných kritérií pri posudzovaní styku maloletých detí s rodičmi. Predmetný názor zastáva aj Ústavný súd SR, a to vo svojom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 56/2017 zo dňa 19.01.2017, na ktorý poukázala. V zmysle uvedeného je pranie dieťaťa jedným zo základných premís, ktorú je potrebné zohľadniť. Konajúci súd v danom prípade nezohľadnil pranie dieťaťa, na ktoré žalovaná opakovane upozorňovala. Pri posúdení príčinnej súvislosti medzi konaním žalovanej a vznikom škody nie sú splnené predpoklady pre náhradu škody, pričom žalovaná poukazuje práve na skutočnosť, že v konaní nikdy nebolo preukázané, že by konanie maloletého syna spôsobila samotná žalovaná. Práve naopak, zo všetkých predložených dôkazov, vyjadrení žalovanej (aj v ostatných súvisiacich konaniach) vyplýva, že uvedené spôsobil sám žalobca svojim konaním, keď trval na styku v rozsahu na prespanie. Podľa žalovanej vôľa maloletého je v danom prípade objektívnou skutočnosťou, pre ktorú k styku žalobcu s maloletým nedošlo. Žalovaná bola toho názoru, že v danom prípade bolo nevyhnutné skúmať mieru zavinenia poškodeného - žalobcu na vzniku škody pozostávajúcej z cestovných výdavkov, keď si bol vedomý, že maloletý odmieta styk a napriek uvedenej skutočnosti sa každý deň po sebe dostavoval do miesta bydliska maloletého. Žalobca v danom prípade preto zodpovedá za úhradu cestovných výdavkov výlučne sám, keď odmietol riešenia ponúkané žalovanou, ktoré sledovali najlepší záujem maloletého dieťaťa. Rovnako žalovaná uvádzala, že k nesprávnemu právnemu posúdeniu došlo aj pri skúmaní zavinenia. Žalovanej v žiadnom prípade nebolo preukázané zavinenie vzniku škody cestovných výdavkov žalobcu do miesta bydliska maloletého. Žalovaná upozornila na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti SR č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veci maloletých. Tá explicitne uvádza v § 3 ods. 2, že správanie a názor maloletého je potrebné brať pri výkone rozhodnutia do úvahy. Analogicky je teda potrebné brať názor a správanie maloletého

do úvahy aj v prípadoch, keď nie je výkon nariadený súdne, ale dochádza k realizácii bežného styku na základe súdneho rozhodnutia. Už v dôsledku uvedeného jej nemôže byť pripisovaná zodpovednosť za škodu žalobcu. Žalovaná maloletého na styk riadne a v čas pripravuje, pričom v prípade, ak došlo k neuskutočneniu styku, išlo vždy výlučne o objektívne dôvody, v tomto prípade nevôľu maloletého, ktorý túto dostatočne vyjadril plačom, schovávaním sa a zatváraním dverí pred žalobcom, keď žalovaná chcela maloletého odovzdať žalobcovi na styk v rozsahu na prespanie. Žalovaná na podloženie svojich tvrdení do konania priložila aj obrazovo-zvukový záznam, aby konajúcemu súdu priblížila, ako maloletý reaguje na styk so žalobcom, ktorý sa má uskutočniť v rozsahu na prespanie. Vo vzťahu k priznaniu trov konania žalobcovi v rozsahu 100 % žalovaná poukázala na konanie žalobcu, keď tento podal na žalovanú 37 takmer identických žalôb, čo je podľa názoru žalovanej potrebné posudzovať za účelové s cieľom uškodiť žalovanej, a teda priznanie náhrady trov konania žalobcovi vo výške 100 % je v rozpore so základnými princípmi a zásadami konania pred súdom. V tomto smere poukázala na Nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS 988/2012 zo dňa 25. júla 2012. Podľa žalovanej by mal súd prvej inštancie postupovať v súlade s § 257 Civilného sporového poriadku a náhradu trov konania žalobcovi nepriznať z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Podľa žalovanej tak súd nesprávne právne posúdil vec, keď v prípade neuskutočneného styku zo dňa 01.08.2020 neprihliadal na skutočnosť, že žalovaná konala v najlepšom záujme dieťaťa, pričom brala na zreteľ vôľu maloletého. Zároveň bol najlepší záujem maloletého dieťaťa, ktorý nemôže byť bez náležitej adaptácie vydaný žalobcovi v rozsahu na prespanie, osvedčený v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Cop/20/2022. Žalovaná mala za to, že jej konanie, sledujúce legitímny cieľ, ktorým je psychické zdravie a zdravý vývoj maloletého, je preferované aj napriek tomu, že by takýmto konaním došlo k porušeniu iných práv a povinností. Na základe uvedeného súd nesprávne právne posúdil vec, keď v prípade neuskutočnenia styku zo dňa 01.08.2021 dospel k záveru, že žalovaná porušila právnu povinnosť. V danom prípade bolo rovnako potrebné skúmať vôľu maloletého, pričom konanie žalovanej nemôže byť pripisované na jej ťarchu, keď vydanie maloletého v rozpore s jeho prianím mohlo mať za následok nežiaduce účinky na jeho zdravie, ktoré by nebolo možné následne odvrátiť. Žalovaná mala rovnako za to, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaného dokazovania, keď uviedol, že žalovaná nepreukázala vôľu maloletého dňa 01.08.2020. Takéto skutkové zistenia nevyplývajú z vykonaného dokazovania a sú nesprávne. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo zmenil rozsudok tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že žalovaná po celý týždeň pred uskutočnením styku neodpovedala žalobcovi na žiadne sms správy. Žalobca tak nemal preukázanú objektívnu prekážku styku, ktorú žalovaná ani nijakým spôsobom nepreukázala. Nijakým spôsobom nepreukázala skutočnú existenciu jej tvrdenej objektívnej príčiny a teda vôľu maloletého v deň zmareného styku v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Obmedziť alebo zakázať styk maloletého dieťaťa s rodičom môže iba súd, a to vždy iba v záujme dieťaťa na základe závažných skutkových okolností. Podľa žalobcu žalovaná nemôže svojvoľne mariť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie iba preto, že s ním nie je uzročená. Žalobca bol toho názoru, že súd správne vyhodnotil skutkový stav, nakoľko žalovaná mala povinnosť maloletého na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť, a to bez ohľadu na jej subjektívne a nepreukázané úvahy o vôli maloletého v čase styku so žalobcom. Žalovaná zároveň v tomto konaní nepreukázala plač, schovávanie sa, ani žiadny iný odmietavý postoj maloletého. Žalobca sa nemal ako dozvedieť o nepreukázanej (žalovanou domnelej) objektívnej príčine zmarenia styku skôr, pred realizáciou styku, keďže dátum styku vychádzal z iniciatívy žalovanej a žalovaná nereagovala na sms správy zaslané deň pred uskutočneným stykom. Túto príčinnú súvislosť tak musí žalovaná preukázať, čo nijak nepreukázala, keďže v konaní nejakým spôsobom nepreukázala vôľu maloletého v čase styku, nepreukázala jej tvrdenia, že ho motivovala a nedala dostatočne včas vedieť žalobcovi o existencii (jej domnelej) objektívnej prekážky styku s maloletým tak, aby zabránila škode, ktorá je predmetom tohto konania. Konceptiu „bežného rizika“ tak nemožno aplikovať na toto konanie, ktorého predmetom je náhrada škody spôsobenej zmareným stykom zo strany žalovanej. Sám žalobca predložil do konania znalecký posudok, v ktorom je uvedené, že žalovaná umocňuje u maloletého naučenú emočnú reakciu vo vzťahu k otcovi, čím zneužíva silný emočný vzťah maloletého k nej a čím práve žalobca preukázal v civilnom kontradiktórnom konaní svoje tvrdenia. Žalovaná nepreukázala nič. Žalovaná nijak nepreukázala, ako sa „snažila“ maloletého motivovať v deň zmareného styku, ktorý je predmetom tohto konania, a ani pred tým. Vo vzťahu k znaleckému posudku č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023 žalobca uviedol, že predmetný znalecký posudok je vyhotovený takmer 4 roky odkedy je súdom nariadený styk s otcom. Predmetný znalecký posudok,

vyhotovený dňa 15.01.2023, nemá žiadny vplyv na toto konanie, ktorého predmetom je náhrada škody v súvislosti so zmareným stykom dňa 01.08.2020. V širšom kontexte uviedol, že žalovaná zmarila styk maloletého so žalobcom v priebehu troch rokov 106 krát, naposledy dňa 11.07.2023, pričom ide takmer o všetky stretnutia žalobcu s maloletým, ktoré boli súdom určené právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami. Poukázal na znalecký posudok č. 144/2020 vypracovaný znalkyňou D. B. K., D., ktorého žiadateľom bol Okresný súd Prievidza ku konaniu vedenému na danom súde pod sp. zn.: 18P/54/2019. Zo znaleckého posudku vyplývajú závažné skutočnosti, ktoré len potvrdzujú, že žalovaná umocňuje u maloletého ňou naučenú krátkodobú odmietavú reakciu maloletého k smerom k žalobcovi. Táto reakcia však aj na základe posudku znalkyne po chvíli opadá a maloletý sa vie so žalobcom radostne hrať a komunikovať. Vo vzťahu k náhrade trov konania žalobca uviedol, že jednotlivé veci týkajúce sa náhrady škody nie je možné objektívne spojiť. Je nesporné, že v jednotlivých veciach ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce styk žalobcu s maloletým synom, ide o rozdielne časové obdobia a rovnako v každom konaní ide o rôzne skutkové tvrdenia a vždy iný, vymyslený príbeh žalovanej, ktorý je potrebné dôkladne posúdiť a v celom rozsahu vyvrátiť, čo nie je možné uskutočniť hospodárne v jednom konaní. Z konania žalovanej podľa žalobcu vyplýva, že sa jednalo o jej úmyselný účelový postup tak, aby žalobcovi zmarila styk s maloletým, porušujúc tak právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností. Na základe uvedeného preto žalovaná v zmysle ust. § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi svojim protiprávnym konaním, pretože žalobcu nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté výroky II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne a žalobcovi priznal trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaná v písomnej replike k vyjadreniu žalobcu uviedla, že sa pridrižiava všetkých svojich tvrdení uvedených v odvolaní. Skutočnosti uvádzané žalobcom vo vyjadrení nie sú relevantné, nakoľko nie sú založené na pravdivých skutočnostiach. Vôľa maloletého bola v konaní riadne preukázaná. Do konania predložila videozáznam z 27.07.2020, ktorý preukazuje reakcie maloletého pri odovzdávaní na styk. Skutočnosť, že tieto citové prejavy pretrvávali, bola preukázaná v znaleckom posudku č 5/2022 zo dňa 15.01.2023 vypracovanom Mgr. Alexandrou Kaiser, evidovanou v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti SR pod číslom 915413, v ktorom je uvedené, že maloletý mal počas prebiehajúcich stykov výrazné citové reakcie pri odlučovaní od žalovanej, pričom tieto citové reakcie sú prejavom strachu z odlúčenia, na ktorých nemá žalovaná žiadnu vinu a nijakým spôsobom maloletého k takýmto prejavom nenabádala. Poukázala na to, že uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 01.07.2020, č. k. 18P/54/2019 - 389, ktorým bol upravený styk, nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko žalovaná voči nemu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie. O odvolaní žalovanej rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 05.08.2020 pod sp. zn. 19CoP/33/2020 tak, že rozhodnutie zmenil. Žalovaná opätovne uvádzala, že v konaní nebolo preukázané akékoľvek tendenčné alebo manipulatívne správanie žalovanej smerom k maloletému. Žalovaná ďalej zopakovala svoju argumentáciu vo vzťahu k znaleckému posudku č. 144/2020. Žalobca bol oboznámený o skutočnostiach, že maloletý odmieta realizáciu styku so žalobcom, čo maloletý podľa názoru žalovanej dostatočne preukazuje jeho odmietavými prejavmi, ktoré nastanú pri odovzdávaní na styk. Odmietavé prejavy maloletého sú dôsledkom naviazanosti na žalovanú a jeho strachu zo zmien, čo vyplýva aj zo záverov znaleckého posudku. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaná údajne zmarila 106 stykov, žalovaná uviedla, že uvedené tvrdenie sa nezakladá na pravde, nakoľko styky sa neuskutočňovali z objektívnych dôvodov, čo potvrdil vo svojich rozhodnutiach aj Okresný súd Prievidza. Do čísla neuskutočnených stykov žalobca zahŕňa aj neuskutočnenie stykov z dôvodu ochorenia maloletého na COVID – 19. Žalovaná poukázala na to, že žalobca sa dostavil na styk s maloletým v dňoch 27.07.2020, 28.07.2020, 29.07.2020, 30.07.2020 a 31.07.2020, pričom tieto sú predmetom samostatných konaní vedených Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 8C/34/2022, 12C/34/2022, 11C/33/2022, 6C/33/2022 a 5C/37/2022. Žalobca sa aj napriek vedomosti o existencii objektívnej prekážky, t. j. nevôli maloletého, o ktorej mal vedomosť na základe neuskutočneného styku zo dňa 27.07.2020, dostavil do miesta bydliska maloletého opakovane v dňoch 28.07.2020, 29.07.2020, 30.07.2020 31.07.2020 a 01.08.2020, a to aj napriek skutočnosti, že v tieto dni sa odovzdanie maloletého na styk nemalo uskutočniť. Žalovaná mala za to, že žalobcovi nič nebránilo podať jeden návrh v prípade neuskutočnených stykov v rozsahu viacerých dní, keďže skutkové okolnosti, strany sporu ako aj predmet návrhu boli v týchto prípadoch identické. Žalovaná zotrvala na svojom odvolacom návrhu.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť

dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom vyhovujúcom výroku II. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a v napadnutom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 388 CSP zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, a to z nasledovných dôvodov:

6. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o čiastočnom zastavení konania odvolaním napadnutý nebol, preto je v tomto výroku právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 CSP).

7. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie nerozhodol správne o náhrade škody žalobcovi. Namietala, že súdom nariadený styk žalobcu s maloletým sa neuskutočnil pre vôľu maloletého, pretože maloletý styk s otcom v rozsahu na prespanie odmietal. Poukázala na to, že v prípade tohto styku, ktorý sa mal konať dňa 01.08.2020, bolo rozhodnutie súdu viackrát menené, pričom k zrušeniu rozsahu styku na prespanie došlo rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoP/20/2022 zo dňa 23.06.2022 práve v dôsledku skutočnosti, že styk v rozsahu na prespanie nie je podľa konajúceho súdu v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. V prípade styku, ktorý sa mal realizovať dňa 01.08.2020, svoje konanie považovala žalovaná za také, ktoré sledovalo najlepší záujem maloletého.

8. Odvolací súd po preskúmaní veci vyhodnotil odvolacie námietky žalovanej ako nedôvodné. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody titulom vynaložených cestovných nákladov na cestu do miesta bydliska maloletého syna dňa 01.08.2020 za účelom realizácie styku so synom. V tomto čase existovalo vykonateľné uznesenie súdu prvej inštancie o neodkladnom opatrení zo dňa 01.07.2020, č. k. 18P/54/2019-389, ktoré žalobcovi umožňovalo styk s maloletým okrem iného i dňa 01.08.2020. Podľa tohto uznesenia bol totiž žalobca oprávnený stretnúť sa s maloletým v dňoch 27.07.2020 od 09.00 hod. do 02.08.2020 do 17.00 hod. a od 24.08.2020 od 09.00 hod. do 30.08.2020 do 17.00 hod. v neprítomnosti matky.

9. Práve okolnosť, že v rozhodnom čase existovalo vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré ukladalo žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť, neumožňuje prijať záver, že žalovaná tak nemusela urobiť z dôvodov, ktoré uvádza. Vykonateľnosť je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Z toho možno logicky dovodiť, že ten, komu je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, teda pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu.

10. V posudzovanom prípade to znamená, že žalovaná nemohla nesplnenie povinnosti uloženej jej vykonateľným rozhodnutím súdu (v prípade rozhodnutia zo dňa 01.07.2020, č. k. 18P/54/2019-389) relevantne odôvodniť tým, že rozhodnutie bolo zmenené aj s poukazom na to, že v konečnom dôsledku došlo k zrušeniu rozsahu styku na prespanie rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoP/20/2022 zo dňa 23.06.2022. Významné totiž je, že v rozhodnom čase existovalo rozhodnutie, ktoré bolo vykonateľné. Neskoršia korekcia rozhodnutí orgánov verejnej moci, ba ani ich zrušenie pre nezákonnosť však principiálne nemôže znamenať, že v čase, kedy boli tieto rozhodnutia vykonateľné, bolo možné nimi uložené povinnosti neplniť.

11. V predmetnej veci z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by existovali také okolnosti, pre ktoré by k styku dňa 01.08.2020 nemohlo dôjsť. Žalovaná v tejto súvislosti namietala vôľu maloletého, ktorý mal podľa žalovanej styk s otcom v rozsahu na prespanie odmietat'. Žalovaná preto považovala nesplnenie uloženej povinnosti za súladné s najlepším záujmom maloletého. Odvolací súd sa stotožňuje so žalovanou, že záujem maloletého dieťaťa je kľúčovým kritériom pri rozhodovaní vo veciach maloletých. V tomto konaní o náhradu škody však bolo nevyhnutné vychádzať z toho, že toto kritérium bolo zohľadnené v konaniach starostlivosti súdu o maloletého, a pokiaľ bolo v konaní starostlivosti súdu o maloletého istým spôsobom rozhodnuté a rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť, nebolo prípustné, aby súd v konaní o uplatnenej náhrade škody súlad so záujmom maloletého nanovo hodnotil alebo prehodnocoval.

12. Neobstojí ani tvrdenie žalovanej, že mala snahu realizovať styk za asistencie kolíznej opatrovníčky. Ani absencia takejto asistencie nepredstavuje preukážku, ktorá by objektívne neumožňovala súdom nariadený styk žalobcu s maloletým. Prítomnosť tretej osoby pri odovzdávaní maloletého nebola vykonateľným rozhodnutím nariadená.

13. Z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, aj na aplikácii ktorého založil svoje rozhodnutie aj súd prvej inštancie, vyplýva, že každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Táto povinnosť sa vzťahuje na všetkých účastníkov občianskoprávných vzťahov a má formu generálnej prevencie. Pokiaľ dôjde k porušeniu povinnosti predchádzať vzniku škody, vzniká zodpovednosť za škodu spôsobenú takýmto porušením, pričom dôležitá je práve príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou.

14. V preskúmvanej veci je zo skutkových zistení súdu prvej inštancie zrejmé, že žalovaná pred uskutočnením styku dňa 01.08.2020 žalobcovi nijako neoznámila dôvody, pre ktoré k styku v daný deň nemôže dôjsť. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie naopak vyplynulo, že žalobca sa dňa 01.08.2020 dostavil do miesta bydliska maloletého. Žalobca sa sms správou domáhal stretnutia s maloletým. O 09:09 hod písal žalovanej, že stojí pred domom a jej auto sa tam nenachádza, pýtal sa kde je maloletý a následne písal, že žalovaná nedvíha telefón a bude nútený opäť volať políciu. Pokiaľ ide o otázku vzniku škody, v konaní bolo preukázané, že žalobca dňa 01.08.2020 absolvoval za účelom styku so synom cestu osobným motorovým vozidlom zo svojho bydliska do miesta bydliska maloletého. Stretnutie sa však nerealizovalo, nakoľko mu styk so synom nebol umožnený. V danej veci bolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej maloletého syna na styk s otcom riadne a včas pripraviť a styk s otcom umožniť. Žalovaná zavinene zmarila styk maloletého s otcom, keď ho bez objektívneho dôvodu odmietla odovzdať žalobcovi - otcovi. Zároveň žalovaná nespĺnila ani prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. O splnení tejto by bolo možné uvažovať vtedy, ak by žalovaná existujúcu objektívnu okolnosť žalobcovi včas oznámila a ten by tak nemusel zbytočne absolvovať cestu do miesta bydliska maloletého, no žalovaná so žalobcom v danom čase nekomunikovala.

15. Žalovaná sa bránila tým, že objektívnym dôvodom pre ktorý sa nerealizoval styk, bola vôľa maloletého, ktorá bola okrem iného zachytená aj na videu zo dňa 27.07.2020 a zázname policajnej hliadky zo dňa 27.07.2020. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o tom, že toto nepreukazuje dôvody, pre ktoré by nemohlo dôjsť k styku dňa 01.08.2020. Súd prvej inštancie správne tiež vyhodnotil, že pokiaľ ide o videozáznam, nemožno presne uviesť, že tento bol vytvorený skutočne dňa 27.07.2020 a pokiaľ ide o úradný záznam, na tomto nie je uvedené, kto tento vyhotovil a tento nie je ani podpísaný.

16. Podľa odvolacieho súdu nie je namieste ani poukaz žalovanej na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti SR č. 207/2016 Z. z., ktorú je podľa žalovanej nutné analogicky použiť a podľa ktorej sa pri výkone rozhodnutia berie do úvahy správanie a názor maloletého. Uvedená vyhláška sa aplikuje pri výkone rozhodnutia a vyhodnotenie správania a názoru maloletého je tu vecou súdu. Je to teda súd, ktorý vyhodnocuje správanie a názor maloletého v kontexte vykonateľného rozhodnutia a túto možnosť nemožno analogicky vzťahovať na iné situácie, pretože by opäť došlo k popretiu významu vykonateľného rozhodnutia verejnej moci.

17. Pokiaľ žalovaná poukazovala na to, že skutočnosť, že žalovaná maloletého negatívne neovplyvňuje a nemanipuluje ním, dokazuje aj znalecký posudok č. 5/2022 vypracovaný znalkyňou Mgr. Alexandrou Kaiser, ktorý bol vypracovaný v konaní o rozvod manželstva, vedenom Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 13P/91/2019, je potrebné uviesť, že ide o znalecký posudok vypracovaný dňa 15.01.2023, pričom v tomto prípade ide o náhradu škody za náklady vynaložené dňa 01.08.2020, a teda nezodpovedá stavu, ktorý bol v čase, kedy sa mal predmetný styk realizovať. Odvolací súd ako nedôvodné vyhodnotil aj námietky žalovanej vo vzťahu k znaleckému posudku číslo 144/2020 vypracovaného znalkyňou PhDr. Martou Halgašovou, PhD. I keď súd prvej inštancie na tento znalecký posudok prihliadol, závery tohto znaleckého posudku neboli schopné ovplyvniť posúdenie toho, či žalobcovi vznikla zavinením žalovanej škoda v dôsledku nerealizovaného styku žalobcu s maloletým dňa 01.08.2020. Odvolací súd má za to, že iba znalecký posudok vyhotovený na účel posúdenia, či dňa 01.08.2020 existovala objektívna prekážka vylučujúca styk žalobcu s maloletým, by bol pre toto konanie relevantný, čo ani jeden z vyššie uvedených znaleckých posudkov nespĺňal.

18. Vzhľadom na uvedené, keď odvolacie námietky žalovanej neboli dôvodné, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku II. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. Žalovaná namietala aj výrok III. o náhrade trov konania. Poukázala na to, že súd mal aplikovať ustanovenie § 257 CSP a náhradu trov konania žalobcovi nepriznať z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Okrem iného mala za to, že konanie žalobcu, keď tento podal 37 takmer identických žalôb, je účelové s cieľom uškodiť žalovanej.

20. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. V tomto konaní uplatnený nárok má svoje špecifikum v tom, že sa nejedná o jedno z mnohých periodicky sa opakujúcich stretnutí (napr. každý párný víkend). Vtedy by bola skutočne namieste úvaha, že nerealizovanie stretnutia môže mať iné dôvody pri každom opakujúcom sa termíne a takéto veci sa skutočne na spoločné uplatnenie nemusia hodiť, pretože sa pri každom samostatnom termíne môžu posudzovať iné skutkové okolnosti. V tomto konaní uplatnený nárok má však základ v jedinom termíne styku otca s maloletým, a to v termíne styku (01.8.2020), ktorý sa mal realizovať počas letných prázdnin v školskom roku 2019/2020 v čase od 27.7.2020 od 9.00 hod. nepretržite do 2.8.2020 do 17.00 hod. Žalobca pritom samostatnými žalobami uplatnil nároky za viaceré dni uvedeného intervalu, v ktorých opakovane cestoval do bydliska maloletého so zámerom vyzdvihnúť ho. Z uvedeného dôvodu sa jednalo o jediný termín styku so skutkovo prakticky totožnými okolnosťami jeho nerealizácie. Preto nebolo účelné podávanie samostatných žalôb za každý deň tohto jediného termínu styku a odvolací súd má za to, že je potrebné aplikovať § 257 CSP v tomto špecifickom prípade, keď existujú dôvody hodné osobitného zreteľa umožňujúce úspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznať, spočívajúce v procesnom správaní žalobcu, ktorému nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní všetky svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, keď žalobcom zvolený postup predstavuje zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu.

21. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo sporových strán náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žiadna zo strán nebola v plnom rozsahu v odvolacom konaní úspešná a ich úspech v odvolacom konaní bol pomerný, keď žalobca bol v odvolacom konaní úspešný čo do výroku II. a žalovaná bola úspešná vo výroku III. o náhrade trov konania.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).